

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
SARANDI 203
AL COSTAT DEL CORREO

SETMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIO ADELANTADA
Ciutat ps. 0.50
Campanya » 0.60
Exterior » 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, MARS 21 DE 1886

NÚVOLS

En l'horisó polítich d' Espanya no s' hi veu cap celestia que predigui bonansa.

Las dissidencias conservadoras han desfet completament lo partit. En Romero Robledo s' ha divorciat d' En Cánovas y pretent la *jesatura* del partit, com també la pretenen En Toreno y En Silvela, y En Cánovas per sa part procura fer un nou núcleo d' elements que tal vegada s' uneixin ab los antichs moderats y fassen un nou partit pera donar la Regencia á Donya Isabel, l' espulsada d' Espanya l'any 1868, al crit de *¡Abajo la raza espúrea de los Borbones! ¡Viva España con honra!*

Los primers trevalls que 'n aquest sentit ha fet En Cánovas, son la reconciliació de En Francisco Asis ab sa muller Donya Isabel; ficar la bruixa en lo palau reyal, fins al extrem que l' Austriaca ha ordenat que las infantas que viuen en éll, paguessen dispesa y se mantinguessen per son compte lo lucho de carruatjes.

Investigador com és lo senyor Cánovas, ha trovat que no 's trobava lo document en que Donya Isabel *cedia* la corona d' Espanya á son fill Alfons, lò qual dona cert dret á aquesta senyora pera tornarse asseurer en lo silló del trono, com si tal cosa hagués passat desde 'l 68 fins avuy.

Aixó, entre los monárquichs, que son la gent qu' entenen en aquestas cosas, vol dir que la filla de lo difunt Alfons no té cap dret per ésser reyna, puig que lo seu pare havia usurpat lo trono á sa mare.

Aquestos monárquichs, tenen una manera

de véurer las cosas, que verdaderament fan riurer.

¿Què no volen recordarse de lo célebre manifest de Càdiz, redactat per En Lopez Ayala?

¿Qué no recordan ja la exposició ó circular d' En Lorenzana á las nacions estranjeras?

¿Y de lo regnat de l' Amadeo, no hi haurá algú de los que avuy governan que se 'n recordi?

Si han oblidat tot aixó, no es estrany que demà se recordin que no es á l' Isabel á qui perteneix lo trono, sino á son cunyat lo duche de Monpensier, puig que la seva muller hi té drets hereditaris y perque... aixís ho volen pera provar si pot durar un xich mes la sopa boba.

Aquesta gent no volen recordarse de la llavor que sembraren las Corts de l' any 69, perque alguns de 'ls sembradors que millor llevar tenian, los han dit qu' era ofals lo que á las horas deyan ésser bon forment.

Mes ¿qué no hi vehuen? ¿qué no vejéren la brotada del 73, que si no arribá á donar fruit fou solsament per falta de sahó?

Desde allavoras, no han faltat pagesos que han anat estudiant y fent ensaigs pera poguer fer una bona sembrada, y tal vegada no siga lluny lo dia en que 's pogue comensar á llaurar lo camp pera tirarhi la llavor que comensa à grillar.

Los partits republicans cercan unir-se, y tots plegats, tal vegada arribin mes prest que no anant cadascú per éll, á lo desitj general, y desferánt tots aquestos mals de cap que avuy tenen los monárquichs espanyols.

Tal vegada piularan un xich y portaran l' amenassa de l' *Illis* alemany; mes si lo poble espanyol s' ho prent per son compte ni hi valdrán alemanys, ni austriachs, ni *gardu-nyas*, lo que s' haje de fer se ferá y caygui qui caygui y ¡Viva Espanya independenta!

AGUSTÍ JUNOY Y ARGENTÓ

¿FINS Á QUAN?

Quosque tandem...

Quan tota la premsa de Barcelona protesta unànimement de las malas intencions centralisadoras del Ministeri Sagasta referents á la ensenyansa, no hem de deixar nosaltres muda nostra llengua pera cridar ab concentrada veu de despit y de rabia la indignació que omple 'l nostre cor, veyent fins a quin punt arriba l' activitat vertiginosa de nostres enemichs, que no perdonan ocasió de ofendrens y trepitjarnos ab son cinisme exasperador.

Ara li toca 'l torn á l' Escola d' Enginyers Industrials de Barcelona que desitjan los estúpits uniformadors d' Espanya trasladar á Madrid ab brevetat, costi 'l que costi.

Y com comprenen la dificultat de terho sense moure un escándol de protestas, nascudas de tota la part industrial de Catalunya y fora d' ella, d' aqui que para assegurar lo cop, lo donan per edicions, comensant per crear una Escola Politècnica central, que te per objecte unificar, mellor dit *uniformar* las preparacions de todas las carreras especials.

Aixís, (pensen ells) s' haurán dè veurer obligats los alumnos, que estudihiñ pera Enginyers y Arquitectos, á anar á estudiar á Madrid la preparació de sas carreras, y d' aquesta manera fins desitjarán la traslació de tot sos estudis complerts á un mateix lloch pera major comoditat.

Peró com fins ab aixó y tot, potser que no logressin despertar en tothom aquest desitj de traslació que ells covan dins son pit, d' aquí que s' han prés providensas mes insulsas ab l' objecte únich de fastiguejar als alumnos de las Escolas especials.

Ab la barra mes atrevida y sense vergonya que nosaltres coneixém, obligan als alumnos que ja acaban sas carreras á tornarsen á estudiar la preparació á Madrid y encara després ab la mes estóica tranquilitat, los hi trasladan assignaturas de Barcelona al Centre pera fér-loshi estudiar un any en dos, deixant la meytat dels coneixements que abarca en la Escola Politècnica y l' altra meytat en sa Escola especial.

Vetaquí, donchs, en que consisteix tot lo desvergonyit y absurdo plan del *ilustre ga-*

llego, ministre de Foment, seyor Montero Rios.

En ell s' hi veu tota la follera d' un cervell malalt que sols desitja ferir al objecte de sas iras, que es sempre Catalunya.

Y ara preguntém nosaltres: ¿quin dia será aquell que 'ns cansarém de rebre tanta bofetada y en conte de girar l' altra galta pera que repeteixin sas ofensas, aixecarém nostre bras pera fer un exemplar escarment?

¿Fins á quan han de durar la nostra paciencia y la nostra resignació?

En esta ocasió, com sempre se han contentat los catalans ab fer jugar todas las influencias pera fer derogar lo *Real Decret* mes absurdo de tots los donats fins ara y 'l mes mal intencionat.

Y bé: ¿quin dia será aquell que convertirém la nostra existencia passiva en resistencia activa, ferma y enérgica sense cedir jamay?

Després de tanta ofensa, després de tanta mofa y tant cinisme, sembla que aquest dia deuria acostarse á passis de gegant, pero lo nostre amor propi lo tením ja tan fondo y tan amagat, que tal vegada aquest dia no 'l pugám veurer nosaltres, per desgracia.

De todas maneras l' esperém ab tal desitj que es nostre somni constant.

Dèu fassi que no triguém á véurel.

(de L'Arch de Sant Martí)

LA PONENTADA

¡Tan xamosa que vivía
quan sola feya sa via,
qu' á tothom robava 'l cor!
més d' un príncep, al mirarla,
sols per poguer desposarla,
en lo foch de son deliri
hauría dat son ceptre d' or.

Per fer més gran sa bellesa
reys y prohoms ab bravesa
li cercavan nous joyells:
y ab son brill embadalida,
¡quí no envejava sa vida,
als ulls del món engrandintse
cada dia ab llors novells!

Ses camps encisadores
en ratjes benefactores

daurava 'l sol esplendent:
mes un jorn la ponentada
trinxá l' ufana espletada,
y ella murmurava sola:
—De ponent, ni vent ni gent.—

Demanant per viure ab ella
l' escometé una donzella:
—¿No 'm deixarás tos tresors?
—Jo prou que te 'ls deixaria
si fos lleal ta companyia
y 't pendria per germana,
unint l' amor nostres cors.—

¡Mes la do!só' es tan traydora!
la germana 's feu Senyora
d' aquells joyells estimats,
y allavors la pobre nina
per salvá' 'l cop de sa ruina
texint, texint va guanyarse
tots aquells tresors robats.

Y ara la falsa germana
tots sos nous guany li demana.
No t' es germana, oh donzella;
veus que ni ta llengua entén?
los seus afalachs aparta;
llénsala si vols salvarte;
de ponent, ni vent ni gent!

JOSEPH FRANQUESA

EN UN ALBUM

¡Zorrilla, Verdaguer, Soler, Bartrina
y Víctor Balaguer! .

¡Y, aquí mon nom obscur tinch jo d' escriure
pera que 'l món pregunti: ¿qui es aquest?...

L' escriuré, ja qu' ho vols, pera complaurent'
y fer al món present
que soch cuca de llum que 's giravolta
al raig del sol y que ningú la veu.

JOSEPH MARIA OLLER

LA CONFESSIÓ

Ay mare, mareta meva,
com sabéu, molt rato fa
que ab la roba de las festas
á la iglesia me n' he anat,
ab la intensió bona y santa

d' anarmén á confessar.
Ay mare, mareta meva,
ni may que hi hagués anat.

En la iglesia, compungida,
m' he posat prop del altar
per ohir missa, devota:
y després m' he agenollat
prob l' altar del sagrament
preparantme á confessar.
Ay mare, mareta meva
ni may que hi hagués anat.

Quan estava agenollada
molt devot he vist entrar
dintre 'l seu confessionari
á mossen Roch, aquell gras:
com que té fama de sabí,
me n' hi he anat á confessar.
Ay mare mareta meva,
ni may que hi hagués anat.

Lo mateix que altres vegadas,
lo primer m' ha preguntat
si cumplia be ab l' Iglesia
ó á vosté donava planys,
y tot alló que 'ns preguntan
quan aném á confessar.
Ay mare, mareta meva,
ni may que hi hagués anat.

Mes després... ¡ay mare meva!
tot lo que m' ha preguntat
no he sabut pas contestarli,
puig eran preguntas tals,
que m' ho ha dit de mil maneras
per poderme confessar.
Ay mare, mareta meva,
ni may que hi hagués anat.

Ab las galdas enrojidas
aquí á casa he retornat,
y arribo que sé tant, mare,
com vos, que teniu tants anys,
¡y tan ignocenta que era
avans d' aná' á confessar!
Ay mare, mareta meva:
¡may mes me confessarán!

E. DAURA

L' OLVIT

En lo temps en que 'm sonria
la ditxa dins de mon cor,

quan tú eras ma dolsa aymia,
y era jo ton amador;
quan en moments solitaris,
de la nit en la foscor,
tenint per mut testimoni
la llum dels estels tan sols,
jo era felís; jo gosava
l'ardent suspir amorós
de ton pit, quan lo arrancava
lo encés llavi, de ton cor.
Jo no puch may olvidarme
de aquellas horas d'amor,
en que jo 't deya: ¿m' estimas?
y 'm responias: ¡molt!... ¡molt!!!..

Y avuy ¿que sento, m' aymia?
sento ferida de mort
aquella ánima ardorosa
que vivia en mitj del goig,
sento olvit que 'm migra,
sento 'l de la tristor,
sento 'l rosech de la pena
y 'l torment d'un cor gelós.
Per ton olvit, sento l'ánima
presa de tant greu dolor,
que si 'm diuhen, si sufreiro,
jo també responch: ¡molt!... ¡molt!...

M. FONTS.

LA ESTRELLA

Tothom té la seua d'estrella.

Mes los uns naixen ab estrella y 'ls altres
estrellats.

Hi ha home que te una estrella tan bona,
que tot lo qu'empren y fá l'hi surt á las mil
maravellas.

En cambi, n'hi ha d'altres que per mes
que arrisquin y fassen, per més bè que calcu-
lin y rumihin la mostra, 's quedan ab un pam
de nás: tot 'ls hi surt al revés.

Efectes ó defectes de quan un ve al mon,
no pot ser altre cosa!...

La estrella!... No es pas res l'embolich.

Al pensar que 'ns fan mercé d'ella (de la
estrella, s'enten) y que no 'ns la deixan triar
á gust nostre, ni hi ha pera tirar lo barret al
foch.

No 'n seriam poch de felissos si poguessem

comprar ó enmatllevar la estrella lo mateix
que si fos un paraygua!.....

Pero cá, quiscú va carregat ab ella, y es la
primera herencia que rebem.

Y quína herencia, senyors. Si encara un
tingués 'l dret de ferne parts ó rebutjar lo
que li fés nosa.....

Que tenen senyalat en la seua estrella mals
de caps en gran? Donchs ja poden fer pro-
testas de que son uns bons minyons y que
mereixen estar com lo peix al aygua, que de
caborias ne tindrán fins per las butxacas.

Que son vostés aficionats á la música y
desitjarian un vehí que toqués sovintet una
melodía de Schubert ó un nocturno de Cho-
pin? Ja están frescos. La estrella 'ls hi posará
al costat dos *músichs* per falta d'un, solza-
ment que un d'ells los axordará ab solos de
trompa bufant com un desesperat, y l'altre
rascarà 'l *pernil*, pero d'un modo horrorós.
Si volen mudar de casa no 'n trovarán cap
de vuyda, y estarán condemnats á escoltar
per forsa á las duas «notabilitats.»

Que la estrella ha dictat que no arribarán
may á quarto, que no gosarán de felicitat y
que ensopegaran á cada pás? Tingan pacien-
cia, perque, per mes que ho vulgan evitar
no tindrán may un clau, no 'ls hi mancarán
disgustos, s'entrebancarán vostés mateixos
y per postres «obsequiarán» ab un xiribech á
alguna persona que 'ls hi reclamará danys y
perjudicis.

Vatúa la estrella!

Mirin qu' es una cosa que desespera!

Oh, y lo que mes empipa que hi ha homes
que han caygut com qui diu del Cel, ab bona
estrella, que no saben com ferho pera que
anar contra sa sort.

D'aquestos, se 'n trovan alguns que do-
rian un ull de la cara per passar un mal rato,
per que 'ls hi robessin lo rellotje, pera dis-
putá ab sa sogra ó ab un municipal, per ésser
desgraciats en sí, pera fer llástima á la gent;
pero cá, home, ni 'ls mils: tenen que reventar
de felicitat, no poden fer *pena* al mon ab sas
cuytas.

Y tot per la estrella!

Conech matrimonis de elevada posició que
posehits de la fal-lera de tenir una criatura,
posan en joch mil provaturas, envian á sas
mullers á pendre banys, fan prechs, oferei-
xen ciris pasquals á tal ó qual Sant ó Santa,

prenen potingas en gran quantitat y consultan á metjes y llevadoras, á curanderos y á sonámbulas, per veure si podran titolarse pares; pero imposible: la *estrella* no ment may. Si volen algun baylet l' han de buscar á l' hospici.

Y á la gent pobre que en prou feynas poden menjar, ja se sab, es cosa que no falla: cada any una mostra de fecunditat, una nova criatura, y aixó si no es bessonada.

¡Si n' es d' estrefalaria la estrella!...

Si ella s' empenya en afavorirlos. no passin cuydado per res. Lo barco de la sort 'ls hi anirá vent en popa.

Pero, si per desgracia la estrella es lo que se 'n diu *estrellada*, apaguin d' un buf la llumana que lo naufragi es segú.

Ahl de la meua estrella 'ns hi donch un bocinet, per supuesto tenint sempre present que forma en lo nombre de las *estrelladas*.

Aqui tenen un home que ab la deria, molt natural per cert, d' arreplegar la grossa, fa vint anys que pren bitllets de la rifa. Arriba un jorn que guanya «cent nassos,» que no son de despreciá, pero (casi no ho gosó á dir) los meus fills me fan trossos del número premiat!... Si aixó no es pega...

A ma estrella hi sobra una hermilla, si senyor, perque si sols ne hagués tingut una no me l' hauria pogut mudar, lo bitllet haguera estat sencer y 'ls *galls* sonarian.

Jo si que puch dir que la hermilla 'm va foradar la *estrella*.

ENRICH RÁFOLS.

UN CASAMENT

La María, que té gastos
y no té un maravedís,
y 'l Grabat, que no té trastos,
ni diners per llogá un pis,
ara diu que s' han casat,
y 'l veynat sempre murmura:
—Bon parell s' han replegat,
la María y 'l Grabat.

Ella vol anar bonica,
lo seu gust es presumir;
y 'l Grabat sols se dedica
á menjá, beure y dormir:

lo seu gust enfurismat
ni la miseria 'l detura,
lo que compra es fiat,
y 'l veynat sempre murmura:
—Bon parell s' han replegat,
la María y 'l Grabat.

Per mes qu' ella algun cop canta
y 'l Grabat algun cop riu,
ella té un génit qu' espanta
y ell té un génit fort y viu.
Ella á n' ell lo considera
com un pegat en un banch;
ell s' encega de quimera,
tot ho tira á foch y á sanch
y al sentí aquell altercat
lo veynat sempre murmura:
—Bon parell s' han replegat,
la María y 'l Grabat.

Ella parla mes que un lloro
per tot búscas manganillas
y es corrida mes que un toro
després de las banderillas.
Ell també pe 'l seu costat
fa 'l tronera, re 'l detura,
busca sort enfutismat,
y 'l veynat sempre murmura:
—Bon parell s' han replegat,
la María y 'l Grabat.

Menjan poch y mal cuynat
y están tips, ves qui ho diria,
ella n' está del Grabat,
y ell n' está de la María:
també están tips del veynat,
perque canta tot lo dia:
—Bon parell s' han replegat,
la María y 'l Grabat.

FESOMÍAS

EN UN ALBUM

SONET

Fa temps, senyora, qu' en ma pobra lira
manca la corda del amor sonora,
l' amor es mon passat y en va sospira
lo cor que 's migra y son passat anyora.

La musa aquella que mos cants inspira,
al parlarli d' amor s' allunya y plora:

sols per la glòria del Senyor delira,
canta á la patria l' immortal y fora,

Si així no fos, l' espay ja escalaria
á escriure en sa cortina trasparente;
ab los astres que hi llúhen, vostre nom,

Y á aucells, ramors y oratjes cridaria,
perque ab sa veu armónica y plascenta,
suplissen per cantar-lo á la del hom.

FRANCESCH UBACH Y VINYETA.

Fragment d' una carta

Sabrás amich que la Sila
s' ha fet tota una donassa;
está fresca, roja y grassa
com cap més n' hi haja á la vila.

Qu' es maca dirte no cal;
mes tè tanta picardía,
que no passa ni un sol dia
sens' posarme al punt de dalt.

Sempre 'm diu (ab amistat
com ja crech que compendrás,) que pesa més d' ella un bras
que no pas tot jo plegat.

Mira, ahir vam apostar
que mentres *vint* contaria,
jo me la carregaria
tres cops sense reposar.

Pero no passa d' aquí,
tot ho fá sense malícia
y haig de dir sentli justícia
tothom la vol á desdÍ.

Per tot arréu allá hont va
—¡Ay! ¡sobre tot la modista!—
encar que mal l' hajan vista
desseguit se fá estimá.

No li falta may treball...
S' arregla d' una manera,
que tothom li va al darrera
perque diu que té bon tall.

Per aixó n' estich content
y no la tinch ab recansa,
perqu' es digne d' alabansa
lo séu bon comportament.

Sols tè un defecte y 'm pena,
que sigui tant batxillera;
regira la casa entera

y fillet tot m' ho remena

Jo la renyo cada punt
y penso s' esmenará.
no deixantla may de má,
y estantli sempre damunt.

Prento tot per la part bona,
no hi ha més que lo que 't dich:
disposa de tot amich
y recados á la dona.

Y á propósit de aixó Eudal,
si aquest istiu á ciutat
no gasta salut cabal,
jo sempre soch en Bernat;
ja ho sabs que ¡puji aquí dalt!

Per la copia,

JULIO JENER.

LO MISSATJE

Picant está la pilota
ab un afany que no mimva,
méntres sos esguarts estimba
conca avall-fins als Moixons;
reb lo missatge y s' esglaya,
pren un ganivet cunyívol,
y ab ardidesa raspívol
fins al mánech se l' enfon.

WILLIAM XARAU.

SECCIÓ CIENTÍFICA

LA MORFINA Y LO MAREIG

En una sessió celebrada recentment per una societat francesa de higiene, lo baró de Theresópolis, després de declarar que s' havia marejat tantas vegadas com viatjes per mar havia fet en sa vida, digué que venint d' América á Lisboa y havent estat cinch dias sufrint los horrors del mareig, se decidí á darse éll mateix una injecció hipodérmica de clorhidrat de morfina.

Inmediatament desaparegué 'l mal y no torná á atacarlo en tota la travessia.

Al següent any en un segon viatge trassalántich empleá 'l mateix medi y obtingué idéntich resultat.

Set travessias successivas han confirmat l'eficacia de sou procediment.

No satisfet ab aquestas provas lo baró ha fet experiments en altres passatjers y 'l remat ha resultat infalible.

PIFIAS.

Ha sigut molt ben rebuda per tots los catalanistas de cor la nova bandera qu' enarbolá nostre setmanari en lo nombre passat.

Infinitat de paysans, pera no dir casi tots, celebran que LA GRALLA hagi comensat á treballar en la sua esfera per Catalunya cercant son engrandiment per l' únich medi qu' ha de col·locarla en lo lloch que li correspon per sa historia y per la activitat industriosa de sos fills.

Advertim als catalans que desitjan posehir lo retrato del gran patrici *Pau Claris* que publicarem en lo nombre anterior, que 'n tenim alguns exemplars que 's donarán GRATIS als que 'n fassen demanda.

Próximament insertarem alguna de las poesías ab que 'ns ha afavorit lo celebrat poeta nostre benvolgut amich En Manel Ribot y Serra.

PENSAMENTS

Lo pudor es lo parent mes aproximat á la virtut.

La bellesa sense pudor es una flor arrencada del seu tronch.

Lo pudor y la modestia son inseparables en la dona que val.

Una dona rica es un mal insolent.

La quietut ha sigut donada á la dona pera expressar millor son pensament.

La soletat es lo consol dels desenganys.

L' amor es trist y tanca 'l cor als demés plahers.

Més ditxosas de lo que son serían las donas si cuydessin de sa cara.

Lo pudor está bé á una dona mellor que 'ls demés adornos.

Lo pensador may está sol. La imaginacio atreu y anima tot un mon d' objectes á son voltant, y l' ánima sembla com que 's dualisa en la soletat.

VUYTS Y NOUS

EXTREMS

Per un músich: Tocá una sardana, ab La Gralla..... que 's publica á Montevideo.

Per un fusté: Serrá una biga, sobre 'l banch de Londres.

Per una modista: Ta'llá un sach ab lo patró..... d' un barco.

Per un pintó: Tirar ratllas ab la regla..... que imposa un metje á un malalt.

Per un dibuixant: Pendre midas ab lo compás..... d' una orquesta.

Per un sombreré: Fer un barret per un cap.... sigrany.

Per un notari: Fer escripturas ab paper..... ridícul.

UN GRALLISTA

Una senyora de no mal semblant aná á véuer un pis per llogar.

—M' agrada, —digué.—¿Cuant val cada més?

—Nou duros,—li digué la portera;—ab obligació de mudar la llántia cada quinze dias, y no pot tenir gossos, testos, ni criaturas.

—¿Ni criaturas, tampoch?

—Tampoch. L' amo no 'n vol á casa. ¡Ey! A no ser que siguin sevas.

A un senyor molt caritatiu se l' hi presenta una dona molt pobre:

—¿Que se us ofereix, germana? l' hi pregunta.

—Qué no 'm coneix? respon. Soch la dona

—Ah, sí ¿y qué tenim?

—Ay senyor: tinga pietat de nosaltres, la desgracia ja fá temps que s' ha desencadenat sobre casa nostra. Lo mèu marit.....

—Què?

—Res, senyor, que ha recobrat la vista. Vel'hi aqui que fins are anava á captar y arreplegava una pila, y are tot de un plegat pert la carrera.

✦

Un jove anant depressa pèl carrer trepitja inadvertidament á un senyor que tè 'ls péus molt grossos.

—¡Bestia! exclama la vítima de la trepitjada. ¿No podria anar ab una mica més de cuidado?

—Dispensi, diu lo jove, pero també vosté tè uns péus que ocupa tota l' acera.

✦

Vostés ja saben lo respecte escrupulós que 'ls inglesos tenen á la lletra de la lley.

Se va publicar un bando que deya: «Queda prohibit que 'ls gossos surtin al carrer sense bossal. Al que no 'n porti se li darà la bola.»

Pochs dias després d' haver sortit aquest bando, passava pels carrers de Lóndres, un subjecte acompanyat d' un gos qu' anava ab la boca completament desembrassada.

Un *policeman* detingué al animal y 's ficá la mà á la butxaca.

—¿Que aneu á fer?—li digué ab tota calma, l' amo del gos.

—Vaig á darli la bola, perque no porta bossal.

—Ne porta,—afegí l' altra, fent girár al gos.

—Mireulo, que 'l dú penjat á la cúa. Lo bando no diu á quina banda l' han de portár.

Lo *policeman* fèu un saludo y deixá anar al gos.

✦

Va morir intestat un pare de familia y 'ls germans que quedavan se varen partir l' herencia; y mentres tots menos un van colocar los seus interessos á casa de un banquer, l' altre qu' era un calavera desfet vá ferse mal bè la sèva part en quatre dias.

Al cap de poch temps lo banquer vá quebrar, y 'l calavera deya.

—Digas que si jo arribo á fiarme de aquest pillet, me deixa pelat com una rata.

✦

En un ball de máscaras

—Mascareta, ¿que tens gust de venir á sopar?

—Aném; y si no es molestarte, portaré ab mí á la mare y á mas dugas cusinas qu' aquesta nit no han trovat *primo*.

✦

Un jove d' aqueixos lletxots que 'n correntants, tot *peripuesto* y ab un nas com una esbarginia, entrá 'l dia de Cendra en una cerveceria y 's assentá molt pensatiu á una taula ab varios companys. No deya una paraula, fins que al cap d' una estona, llemsant un gran suspir vá esclamar:

—¡Ja s' ha acabat 'l Carnaval!

—¡Donchs, treute aqueix nas!— li saltá un dels de la taula, ventantli un cop á la tarota.

✦

Una criada troba á son amo davant del barómetro aneróide, exclamant mitj enfadat:

—Aquesta agulla no vol móures del puesto.

La criada surt, y torna desseguida ab un cetrill que presenta á son amo, dihent:

—Untila ab un xich d' oli, veurá com va lleugera.

✦

Epigramas

En Pauet lo carreter,
tenintne mala la dona
d' un grant cansanci, 'm digué.
—¡ay donas! Fos mula bé,
danlhi un pinso estaba bona.

✦

Lo mèu amich Pere Polla
bevent aigua una vegada,
en lloch de dir qu' era molla,
vá exclamar qu' era *mullada*.

✦

Entenent l' hi varen dar
del barret rentarse én Reig;
y ell tan cayo ho vá arreglar,
que se 'l vá fé aná á rentar
per la minyona al safreig.